

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 11

Trong phim Công viên kỷ Jura có một câu thoại kinh điển: “Sự sống sẽ tự tìm thấy lối thoát cho mình.”

Có thật thế hay không tôi chẳng biết chắc, nhưng tôi tin rằng... đời người không có chuyện tình cờ.

Một hôm, tôi lơ ngơ ở trường mãi đến 6 giờ hơn mới đeo cặp sách ra về, lúc đi qua một lớp học của phân hiệu cấp II ở tầng một, không ngờ lại trông thấy Thẩm Giai Nghi ngồi một mình cầm cúi đọc sách, bên cạnh còn để một bát mì ăn liền đã ăn hết một nửa, lẽ ra giờ này cô phải lên xe bus của trường về nhà rồi mới phải.

Tôi lấy làm lạ, hay là cô lỡ mất xe? Sao cô lại xuất hiện trong lớp học của phân hiệu cấp II?

“Thẩm Giai Nghi, cậu lỡ xe bus của trường à?” Tôi đi thẳng vào trong chào hỏi.

“... không.” Gương mặt Thẩm Giai Nghi hơi có vẻ bẽn lễn.

“Hả? Sao lại đỏ mặt?” Tôi ngênh ngang ngồi xuống, trông thấy trên bàn Thẩm Giai Nghi là một cuốn sách tham khảo môn Toán.

“Tớ ở lại trường học bài, buổi tối ở đây khá là yên tĩnh, học bài hiệu quả hơn, khi nào học xong thì gọi mẹ tớ đến chở về.” Thẩm Giai Nghi ngượng nghịu nói.

“Òa, chăm chỉ thế.” Tôi hơi ngạc nhiên.

Nghe giọng điệu của Thẩm Giai Nghi thì hình như cô thường ở lại trường buổi tối để học bài. Trời ơi đất hời, đừng bảo tôi mới năm lớp Mười ngơ ngáo ngáo đã phải sống kiểu học hành hùng hục như học sinh lớp Mười hai đấy nhé.

“Cậu thì sao? Mới ở bên trường nữ Chương Hóa về đây à?” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, giọng bông đùa.

“Đừng nhắc nữa, tớ tiêu đời rồi. Lý Tiểu Hoa đã đổi tên, làm tớ chỉ muốn đập đầu vào tường.” Tôi dựa lưng vào tường, gác chân lên.

“Thôi đi, dẫu sao thì bây giờ yêu đương thật tình cũng còn quá sớm.” Thẩm Giai Nghi cầm bút gõ gõ lên cuốn sách tham khảo, nghiêm nghị nói, “Lo học hành cho tốt, mới là việc cần làm nhất bây giờ.”

“Cậu chẳng thay đổi tẹo nào, vẫn là bà tám đầu óc cứng nhắc. Nhưng sao cậu lại nghĩ ra kiểu buổi tối ở lại trường học bài này thế? Tùy tiện vào lớp người ta thế này không sao à?” Tôi vươn vai, điệu bộ biếng nhác.

“Chị tớ thỉnh thoảng cũng ở lại thế này mà, chỉ có điều, cứ hơn 6 giờ là các bác lao công sẽ kéo hết cửa sắt tầng trên xuống, vì vậy tớ toàn ‘mượn’ phòng của các em tầng dưới học bài, cửa không khóa, mà các bác lao công cũng chẳng đuổi tớ về bao giờ.” Thẩm Giai Nghi nói như thể ta đây cây ngay không sợ chết đứng.

“Ồ, thì ra là thế. Vậy chị cậu đâu?” Tôi buông thõng tay.

“Chị ấy với bạn đi sang phòng khác học rồi. Dù sao cũng có nhiều phòng học không khóa lắm, tớ thích học một mình thôi.” Thẩm Giai Nghi nói.

Dựa lưng vào tường, tôi nhìn Thẩm Giai Nghi ngồi cách mình độ hơn một mét, một cảm giác rất ấm áp bắt đầu đâm chồi trong tâm trí. Giờ chúng tôi không học cùng lớp nữa, hiếm khi có cơ hội ngồi chung một phòng học, nói chuyện với nhau như thế này.

“À đúng rồi, cậu xem hộ tớ bài này với, tớ giải mãi vẫn không ra được, phần giải mẫu trong sách tham khảo thì nhảy cóc nhiều bước quá.” Thẩm Giai Nghi đưa cho tôi cuốn sách tham khảo môn Toán cô đang đọc.

Tôi đón lấy, là một bài trong chương về logarit.

Tiêu đời rồi, quả này khéo phải vất óc ra mất.

Lau mồ hôi, tôi cầm giấy bút lên bắt đầu tính toán, còn Thẩm Giai Nghi ở bên cạnh vừa ăn mì, vừa kể cho tôi những chuyện lật vật trong nhà, rồi những chuyện sau khi mẹ cô gia nhập hội từ thiện làm tình nguyện.

Một lúc lâu sau, cuối cùng tôi cũng chấp nối ra được toàn bộ quá trình tính toán chi tiết, thở hắt ra một hơi.

“Thì ra cách giải là thế này... sách tham khảo ăn bớt nhiều bước quá, thảo nào tớ xem không hiểu.” Thẩm Giai Nghi gật đầu lia lịa, đắm chiêu nhìn tôi nói, “cậu có cảm thấy, Toán cấp III với Toán cấp II đột nhiên biến thành hai thứ hoàn toàn chẳng liên quan gì không?”

“Ừm, nghe cậu nói thế, hình như cũng đúng.” Tôi toát mồ hôi, vẫn còn chưa hết sợ.

“Vậy sau này môn Toán có chỗ nào không hiểu cậu xem hộ tớ với nhé, hồi trước tớ hướng dẫn cho cậu rồi, giờ nếu môn Toán của tớ bị kém đi, cậu phải chịu trách nhiệm đấy!” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi, nét mặt ấy không biết là nghiêm túc thái quá hay là muốn hăm dọa người ta đây?

“... đây không sợ đâu.” Tôi nói, trong lòng đã âm thầm quyết định.

Tạm biệt Thẩm Giai Nghi ở lại trường học bài một mình, tôi về nhà, tắm một cái rồi và vội hai bát cơm, sau đó lại phóng xe đạp quay lại trường.

Dọc đường cứ cười tùm tùm suốt.

Thì ra Thẩm Giai Nghi vẫn thế, con gái nghiêm túc là đáng yêu nhất, quả nhiên không sai chút nào.

Hồng bét, Thẩm Giai Nghi có thể hỏi bài tôi một lần, thì sẽ có thể tiếp tục hỏi tôi thêm một trăm lần nữa.

Bạn tôi hỏi tôi muện vậy còn quay lại trường làm gì? Thật ngại quá, kể từ giờ tôi sẽ hoàn toàn thay đổi, tiến lên trên con đường của người thanh niên tốt chăm chỉ học hành, và kiêm luôn việc bảo vệ thiếu nữ xinh đẹp ở lại trường học bài buổi tối nữa.

Chân đạp pêđan mỗi lúc một nhanh, thoáng cái tôi đã vượt qua con dốc trên cầu Trung Hoa, đón gió lao xuống.

“Đúng thế! Ta đã tìm lại được ý nghĩ cuộc đời rồi!” Tôi dang tay hét lớn, gào lên, “Cảm ơn ông Trời đã cho con đặc tính dùng tình yêu nồng cháy chữa bệnh thất tình! Hay quá đi! Thật kỳ diệu quá đi mất!”

Chiến binh bảo vệ trái đất! Cố lên! Trái đất lại có lý do để được bảo vệ rồi!

Hăm hở đạp xe quay lại trường, tôi tự tìm một gian phòng ở tầng một gần căn phòng nơi Thẩm Giai Nghi ngồi học, bật đèn lên, rồi cứ thế bắt đầu sự nghiệp ở lại trường học bài buổi tối của mình.

Tôi không học chung một phòng với Thẩm Giai Nghi, là vì tôi cũng khá hiểu giá trị của những lúc “một mình”, đó là sự tự do không bị bất kỳ ai quấy nhiễu, tôi nghĩ Thẩm Giai Nghi cũng muốn vậy. Mặt khác, tôi không muốn để Thẩm Giai Nghi ý thức được “tôi mền cô ấy dã man”, bằng không cô sẽ lại tránh mặt tôi vì chưa muốn nói chuyện yêu đương.

Cứ lặng lẽ ở bên người ta thế này thôi, tôi thầm nghĩ, rồi mở sách tham khảo môn Toán ra.

Trường học buổi tối có một diện mạo tĩnh mịch riêng của nó.

Ngọn đèn đường màu trắng lẻ loi bên cạnh cây dừa, tiếng côn trùng rả rả không rõ từ đâu vẳng đến, bên câu lạc bộ Âm nhạc loáng thoáng tiếng ai tập kèm trumpet, sân bóng rổ thì thoảng lại có tiếng bóng đập bộp bộp.

Càng muện, những âm thanh rõ ràng càng ít, làm tôi đi vệ sinh cũng thấy rùng mình. Bên hồ Di Tâm có tượng cô hiệu trưởng tiền nhiệm Tất Tịnh Tử, nghe nói hễ

tối xuống là pho tượng đồng ấy bắt đầu trợn mắt đảo mắt, khốn kiếp, nghĩ đến đã thấy sợ rồi. Nhưng lần này tôi không dám “chia sẻ” câu chuyện với Thẩm Giai Nghi nữa, vết xe đổ vẫn còn lù lù ra kia...

Không nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi ra sức làm Toán, đây là bài toán quan trọng ảnh hưởng đến cả cuộc đời tôi chứ lại.

Tám giờ mười lăm phút, Thẩm Giai Nghi thấm mệt, đi ra ngoài tản bộ mới phát hiện tôi ở một phòng học khác.

“Cậu cũng đến à!” Thẩm Giai Nghi có vẻ rất vui, bước vào trong, tay cầm một hộp bánh.

“Ừ, cậu một mình ở lại muộn thế này tớ không yên tâm lắm, tiện thể tớ cũng học bài luôn.” Tôi ngáp một cái, làm bộ hờ hững như không.

“Thế à? Sao phải ra vẻ quan tâm thế. Nghỉ một lát đã, ăn bánh rồi nói chuyện với tớ đi.” Thẩm Giai Nghi ngồi xuống trước mặt tôi, đặt hộp bánh lên trên quyển sách tham khảo. Đây là bánh nhân sô cô la O’smile.

Chúng tôi nói chuyện linh tinh. Chuyện gì cũng nói, từ chuyện nghiêm túc to tát như nhân sinh quan, đến những chuyện vặt vãnh thường ngày, cuối cùng không tránh khỏi nhắc đến cuộc sống sau khi lên cấp III. Tôi cũng nhờ vậy mà biết được, đám bạn tôi đều đang âm thầm theo đuổi Thẩm Giai Nghi theo cách riêng của chúng, làm tôi đây giật bắn cả mình.

Liêu Anh Hoằng tính tình cởi mở, hễ tan học là chạy sang lớp Hòa tìm Thẩm Giai Nghi lân la kiếm chuyện. Thằng A Hòa đáng sợ thì hễ hết tiết lại lượn lờ ở cửa lớp Hòa tìm bóng dáng Thẩm Giai Nghi, cứ “tình cờ gặp mặt” là sẵn tới nói chuyện. Thằng Tạ Mạnh Học có tài văn chương thì thường hay viết những bài thơ đầy ẩn ý tặng cô. Thằng Trương Gia Huấn học khác trường chúng tôi còn tối nào cũng gọi điện đến nhà Thẩm Giai Nghi, chẳng có chuyện gì mà cứ mãi không chịu dập máy.

“Chà chà, sao mà cậu đắt hàng thế?” Tôi cắn một miếng bánh.

“Chẳng hay ho gì cả, tớ rất là nghiêm túc muốn được học hành tử tế. Bọn họ cứ như vậy, làm tớ hơi bối rối, haiz, tại sao mọi người đều cuống lên yêu đương thế nhỉ?” Thẩm Giai Nghi thở dài, thở dài thực sự.

Ăn hết hộp bánh, Thẩm Giai Nghi mới cười cười trở về phòng học của mình, chín rưỡi mẹ cô sẽ lái xe đến cổng trường đón cô về Đại Trúc, cô còn muốn tranh thủ học thêm một lúc nữa.

Tôi lưu luyến nhìn bóng cô rời đi. Thầm nhủ, đây là một cuộc tình có thể sánh ngang với chiến tranh chiến hào trong Đại chiến thế giới lần thứ nhất, kéo dài ít nhất ba năm, trước khi Thẩm Giai Nghi thi đỗ vào trường đại học mơ ước, kẻ nào lộ ra bộ mặt muốn theo đuổi cô, kẻ ấy sẽ bị đá khỏi cuộc chơi trước tiên.

“Còn tôi, lại là người duy nhất biết được bí mật này.” Tôi trầm ngâm.

Đời người không có gì là tình cờ, tôi vẫn luôn kiên định niềm tin ấy. Việc tôi biết được thông tin quan trọng này, tuyệt đối có ý nghĩa của nó.

Vì vậy, tôi đã đi đến một phương châm tác chiến không có gì để ngờ vực: “Kiên cường giữ vững vị trí bạn tốt nhất của Thẩm Giai Nghi trong ba năm. Lên đại học rồi, mới thừa thế xông lên bày tỏ tình cảm, giành lấy cả thế giới.”

Tôi mở quyển vở trắng ra, bắt đầu vẽ sơ đồ quan hệ giữa các nhân vật, vạch ra kế hoạch tác chiến sơ bộ.

Đầu tiên, thằng Trương Gia Huấn lời ăn tiếng nói đều rất quái dị kia không đáng lo ngại, nhưng có thể trở thành chủ đề cho tôi và Thẩm Giai Nghi ăn bánh tán nhảm. Liêu Anh Hoằng rất giỏi kể chuyện cười, điểm này thì nó ngang ngửa với tôi, nhưng về cơ bản chỉ cần cẩn thận một chút là ổn. Tạ Mạnh Học học cực giỏi, lại biết làm thơ vớ vẩn, thế này thì thành tích của tôi cũng không thể dừng lại ở trạng thái “cũng tầm tầm” được. Khó khăn nhất vẫn là A Hòa, khốn kiếp thật, thần thái Thẩm Giai Nghi lúc nhắc đến A Hòa cũng có gì đó khang khác, làm tôi cười xòa theo đến là khổ, nhưng mà cũng chẳng sao, A Hòa, tao sẽ dụ cho mày tỏ tình với Thẩm Giai Nghi, thế là đi vào ngõ cụt nghe con...

Nhưng việc thắng bại thực sự trong tình yêu không ở người khác, mà là bản thân mình. Vì vậy, tôi cũng kiểm điểm lại bản thân.

Từ hồi xưa, lúc ở trước mặt Thẩm Giai Nghi, tôi hoạt ít hoặc nhiều đều có chút không được tự nhiên cho lắm. Từ hồi học lớp Bảy tôi đã không sao dứt bỏ được cảm giác thiếu tự nhiên ấy, cho đến lúc này ăn bánh nói chuyện cũng vậy, rất vui vẻ, nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó không thoải mái, bộ dạng nói năng nghênh ngang lúc đó phân nửa là cố làm bộ ra.

Tại sao lại thế nhỉ?

Tôi thường đè nén việc thể hiện cảm xúc yêu mến, cho dù chỉ một ánh mắt thoáng qua cũng cố gắng tránh né hết sức.

Sợ cái gì chứ? Tôi nghĩ đến một cụm từ có thể ví von với tình trạng hiện tại, chính là “tự thẹn kém người.”

Thời cấp II, tôi tự thẹn mình kém cỏi trước mặt Thẩm Giai Nghi, là vì tôi rất có cảm tình với cô, thậm chí lo sợ Thẩm Giai Nghi sẽ coi thường vì mình học dốt lại còn hay quậy phá trong lớp.

Thằng con trai thời trẻ trâu có thể làm chuyện mất hết mặt mũi trước mặt một trăm người mà vẫn nhơn nhơn đắc ý... chỉ cần trong số đó không có cô bé mà nó thẹn cảm mến.

Thằng con trai thời trẻ trâu có thể bị úp rổ một trăm lần, vẫn cảm thấy chơi bóng rổ cực kỳ thích thú... chỉ cần quanh đấy không có cô bé mà nó thẹn cảm mến.

Thằng con trai thời trẻ trâu có thể biến thành một kiểu anh hùng nổi loạn vì học hành dốt nát, quậy phá trong giờ, nói chuyện với bức tường... chỉ cần nó không ngồi trước mặt cô bé mà nó thẹn cảm mến.

Mà đến giờ, nếu tôi vẫn bị màn sương mù “tự thẹn kém người” này bủa vây lấy mình, tôi sẽ không thể yêu Thẩm Giai Nghi bằng con người hoàn chỉnh của mình được. Yêu như thế, đầu cứ phải cúi gầm xuống, chẳng ra gì cả.

“Vì thế, vẫn cứ bắt tay từ thành tích học tập đi vậy.” Tôi gãi đầu, cười khổ một tiếng.

Thì ra sau cái bận sơ sẩy liền bắt đầu chăm chỉ học hành ấy, tôi vẫn phải cạy vào phương pháp cũ rích “chăm chỉ học hành” để theo đuổi con gái. Thật là lỗi một quá cỡ, kể ra chắc chắn sẽ bị cười thối mũi. Quá là lành mạnh, thầy cô và các bậc phụ huynh chắc hẳn đều rất cổ vũ cho tình yêu học đường kiểu này!

Lúc này, Thẩm Giai Nghi đứng bên ngoài, gõ nhẹ lên cửa sổ lớp học tôi đang ngồi. Đứng cạnh cô là Thẩm Thiên Ngọc, bà chị đang học lớp Mười hai, nhìn tôi như cười mà không phải cười.

“Mẹ tớ đến đón rồi.” Thẩm Giai Nghi nghiêng đầu.

“Ừm, tớ ở lại một lúc nữa rồi về. Học bài ở đây dễ chịu lắm.”

Tôi nói, cố kiềm chế nổi thôi thúc muốn cùng cô ra cổng trường đợi xe. Như vậy thì giống “yêu” quá rồi, tôi mà làm vậy, đảm bảo sẽ bị xếp chung vào với bọn ngu ngốc “ngăn cản cô học hành tử tế” kia mất.

“Cậu cầm quyển sách tham khảo này đi, có mấy bài tớ đánh dấu rồi đấy, cậu viết hết các bước giải ra rồi đưa lại cho tớ. Nhờ cậu đấy!” Thẩm Giai Nghi nói, rồi đặt quyển sách tham khảo lên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

“Chuyện nhỏ thôi.” Tôi đáp bừa.

“Còn nữa, đừng nói chuyện tớ ở lại trường với nhiều người quá đấy nhé, tớ ngại phiền phức lắm.” Thẩm Giai Nghi chìa tay ra.

Chính hợp ý tớ, đồ ngốc.

“Biết rồi.” Tôi cũng chìa tay ra, ngoắc ngoắc tay vào không khí.

Vẫy tay chào tạm biệt hai chị em họ xong, tôi không kìm được tiếng thở dài.

... đời tôi sao lại có nhiều quý nhân đốc thúc học hành thế này!